

Kleine koffer

'Lisa!'

Een wanhopige zucht ontsnapt uit Lisa's mond. Ze weet precies waar mama nu staat. Onder aan de trap. Mama gaat vast zeggen dat het avondeten klaar is en dat ze dus beneden moet komen.

'Lisa, ben je klaar?'

Klaar? Lisa kijkt om zich heen. Overal liggen kleren, sokken en ondergoed verspreid over de grond. En zelf zit ze ertussenin. Eh ... nee mam, nog lang niet, de koffer is nog leeg.

'Bijna!' roept ze dan. Stel je voor dat mama boven komt en deze rommel ziet. Ze kijkt naar de koffer. Die is klein, echt veel te klein. Hoe kan ze alles wat ze nodig heeft voor een week daarin kwijt?

Plotseling hoort Lisa voetstappen op de zoldertrap. Snel pakt ze wat kleren van de grond, maar mama steekt haar hoofd al om het hoekje van de deur. Haar ogen gaan van links naar rechts en worden groot. Lisa steekt haar handen in de lucht. 'Ja, nou ... mam!'

Ze hoort hoe wanhopig haar stem klinkt. Dan haalt ze diep adem en er borrelt een lach omhoog in haar keel. Mama begint ook te lachen en wijst naar de lege koffer.

‘Bijna klaar, zei je net?’

‘Het past nooit’, zegt Lisa half lachend, half moppend. ‘En ik weet niet wat ik moet kiezen.’

‘Mmm, dan heb je dat van mij’, zegt mama en ze haalt glimlachend haar schouders op.

‘Wat bedoelt u, mam?’

‘Ik kan ook nooit zo goed kiezen.’

Lisa komt overeind, ze kijkt haar moeder smekend aan.

‘Mam, mag ik alstublieft een andere koffer, een grote?’

‘Waarom? Hoe meer ruimte, hoe meer onzindingen je meeneemt. En bovendien moeten we voor elke extra kilo bijbetalen.’

‘Ik wist het antwoord toch al’, zegt Lisa overdreven zelig.

‘Dan weet je vast ook al wat we gaan eten’, zegt mama lachend.

‘En deze ...’ Lisa kijkt om zich heen, ‘zooi?’

‘Zullen we na het eten even samen kijken wat je wel en niet meeneemt?’ stelt mama voor.

Lisa knikt. ‘Oké ... maar het gaat echt niet passen in die koffer, hoor.’

Ze loopt achter mama aan de trap af.

‘We gaan maar een week weg, het is geen wereldreis’, zegt mama.

‘Wel een beetje.’ Lisa giechelt. Haar hartsvriendin Merel woont in Italië, maar het voelt alsof Merel aan de andere kant van de wereld woont. Eindelijk ... na drie maanden gaan ze elkaar weer zien.

’s Avonds fietst Lisa zo snel als ze kan naar oom Johan en tante Wilma’s huis. Hoe eerder ze er is, hoe meer tijd ze nog met Summer en Kito kan doorbrengen. Jammer genoeg moet ze om halfnegen al thuis zijn. Maar ja, ze snapt het ook wel weer, ze moeten morgen al vroeg op het vliegveld zijn.

Bah, wat een wind. Een losse pluk haar wappert voor haar ogen. Gelukkig is het in Italië beter weer. Merel mailde laatst dat het er rond de twintig graden is.

Wat een heerlijk vooruitzicht! Haar koffer zit vol zomer-

se kleren. Gelukkig paste alles er toch in, met mama's hulp.

Lisa denkt weer terug aan het moment dat papa en mama haar en Tim verrasten met de reis. Er lag een papier op haar bord. Na goed kijken kwam ze erachter dat het een vliegticket was naar Italië. In oktober al. Dat leek snel, maar toch duurde het aftellen lang: zes hele weken. Gelukkig is het nu bijna zover. Nog één nachtje ...

Als Lisa de oprit van tante Wilma's huis op fietst, komt tante Wilma net naar buiten.

'Hoi Lisa, heb je haast?'

'Ja, hoi.'

Lisa parkeert haar fiets tegen de zijkant van het huis.

'Zo! Dan valt 'ie ook niet om door de wind.'

'Heel slim van je', zegt tante Wilma.

'Ik kom eraan.' Lisa rent naar de bijkeuken. Ze trekt haar schoenen uit en hup, binnen een paar tellen heeft ze haar rijlaarzen aan. Ze sprint naar buiten.

'Ik loop met je mee naar de stal, hoor', zegt tante Wilma. 'En ... klaar voor de reis?'

Lisa knikt. 'Helemaal. Ik heb er zo'n zin in. Ik heb nog nooit gevlogen. Dat lijkt me al erg leuk. En eindelijk zie ik Merel weer.'

Voordat tante Wilma nog wat kan vragen, rent Lisa naar

de stal en opent de deur. Een vertrouwde geur komt haar tegemoet. Mest, stro, en ... de geur van Summer en Kito.

Summer en Kito staan in hun box. Zodra Lisa binnenkomt, richten ze hun hoofden op. Kito hinnikt vrolijk. Lisa opent de box van Kito en stapt naar binnen. 'Ha Kito ...' Lisa legt haar armen om de nek van de jonge hengst met de mooie blonde manen. Haar wangen raken de zachte vacht van Kito's hoofd. Langzaam laat ze hem los. Dan draait ze zich om en loopt naar de andere box.

'Hoi Summer.' Ze grabbelt in haar zak en haalt een appel tevoorschijn. Zodra Lisa de appel onder Summers mond houdt, hapt Summer toe.

'Je verwent ze', zegt tante Wilma die inmiddels ook in de stal is.

'Ik moet een week zonder ze, dus het mag best', zegt Lisa vrolijk.

'Grappig.'

'Wat is grappig?' wil Lisa weten.

'Nou ... je bent niet echt verdrietig. De andere keren dat je op vakantie ging, stond je hier met tranen in je ogen bij Summer en Kito.'

Lisa schuift met haar laars door het stro. 'Ja, dat klopt,

maar ik heb er gewoon zo'n zin in. Merel is al heel lang mijn hartsvriendin, dus ...'

'Ik vind het niet raar dat je vrolijk bent, hoor', onderbreekt tante Wilma Lisa. 'Ik vind het juist goed. Dieren zijn belangrijk, maar mensen zijn nog belangrijker.'

Lisa streelt Summer door haar manen. 'Ik vind het nog steeds vreemd dat Merel hier niet meer in het dorp woont. Soms wil ik even naar haar toe fietsen en lekker kletsen, maar dat kan niet.'

'Ik weet precies wat je bedoelt', zegt tante Wilma en ze opent de box waar Kito staat.

Lisa draait een paar van Summers manen om haar vinger. O ja, tante Wilma kan het weten. Haar zoon en dochter wonen ook in het buitenland.

'Gaan jullie maar lekker veel plezier maken samen', zegt tante Wilma.

'Dat gaat wel lukken', zegt Lisa zacht. Ze loopt Summers box uit en pakt een zachte borstel uit de kist met poetsspullen. 'Maar Merel moet ook gewoon naar school. Zij heeft geen herfstvakantie. Gelukkig hoeft ze alleen de ochtenden naar school.'

'Dan heb jij mooi de tijd om paard te rijden', zegt tante Wilma.

Lisa krijgt een warm gevoel vanbinnen. Wow, paardrijden in een ander land. Dat lijkt haar echt gaaf.

Zachtjes beweegt Lisa de borstel heen en weer over Summers hoofd. Summer laat haar hoofd zakken en leunt tegen Lisa aan.

Merel had haar in een e-mail verteld dat er een manege vlak bij hen in de buurt is. Maar ze wist verder niets over de manege te vertellen, ze was er alleen langsgereden.

Lisa had erom moeten lachen. Misschien kon Merel, die bang is voor paarden, er wel op les gaan.

Papa had een poosje gezocht op internet en had de manege gevonden. Er stond zelfs een website bij vermeld. Samen met mama had ze op de website gekeken. Alles was in het Engels geschreven, maar gelukkig kon mama het vertalen. Een mevrouw die Nathalie heet, geeft allerlei cursussen. Lisa's oog was direct gevallen op een foto van een meisje dat op één been op een paard stond, met haar armen zijwaarts. 'Voltige' heet dat. Kunstjes doen op de rug van een paard.

Mama had voorgelezen dat je een korte cursus voltige kon doen. Nog diezelfde avond had ze een mailtje naar Nathalie gestuurd met een paar vragen over de voltigelessen.

Een dag later vertelde mama dat ze haar had opgegeven voor vier lessen voltige. Lisa kon het haast niet geloven. Ze lacht hardop als ze weer aan dat moment

denkt. Summer schrikt ervan en schudt met haar hoofd.

‘Ho, rustig maar, Summer’, zegt Lisa zacht. ‘Was je bijna in slaap gevallen?’

‘Waar lachte je om?’ vraagt tante Wilma, die Kito staat te borstelen.

‘Ik ben zo blij dat ik die voltigelessen mag gaan doen. En ik zie mezelf in gedachten al op Summers rug staan’, giechelt Lisa.

‘Wie weet’, zegt tante Wilma. ‘Alleen kan ik je niet helpen, ik heb geen verstand van voltige.’

Lisa kriebelt Summer onder haar neus en borstelt weer verder. ‘Denkt u dat het moeilijk is?’

‘Ik heb echt geen idee, maar ik zou het zelf denk ik niet kunnen.’ Tante Wilma schiet in de lach. ‘Ik zie mijzelf al op een pony staan. Dat houd ik nog geen twee seconden vol.’

‘We zullen wel zien’, zegt Lisa. ‘Ik ga het gewoon proberen.’

‘Neem je ook je rijkleding mee?’ vraagt tante Wilma.

‘Ja, ik heb wel een stelletje mee. Een cap kan ik daar vast wel lenen en laarzen ... O nee.’ Lisa houdt de borstel stil en staart naar beneden. ‘Ik wil mijn eigen laarzen meenemen, maar die zitten nog niet in de koffer.’

Lisa kreunt als ze de kleine koffer voor zich ziet. 'En die gaan er ook nooit meer in passen.'

'Dan zit er maar één ding op', lacht tante Wilma.

'Wat dan?'

'Je rijlaarzen morgen aandoen tijdens de reis.'

'Ook in het vliegtuig?' vraagt Lisa verbaasd.

'Ook in het vliegtuig.'

'Mag dat echt?'

'Natuurlijk, maar ik zou ze nog wel even schoonboenen voordat je vertrekt.'

Lisa schiet in de lach. 'Dat ga ik zeker doen, anders stinkt het hele vliegtuig naar mest.'

Ze doet een stapje naar achteren en bekijkt Summer.

'Zo dame, jouw hoofd ziet er prachtig uit.' Dan legt Lisa haar armen om Summers nek.

'Doei Summer, tot gauw.' Ze snuift Summers geur op.

Hè ... nou heeft ze het toch. Ze voelt de tranen in haar ogen branden. Wat een onzin, ze blijft maar een week-je weg.

Lisa knippert met haar ogen om de tranen tegen te houden.

'Zullen we wisselen van plek?' hoort ze opeens achter zich.

Lisa draait zich om, tante Wilma staat achter haar. Vlug boent ze met haar mouw over haar ogen.

Tante Wilma knipoogt. 'Italiaanse paarden zijn ook lief, hoor', fluistert ze.

Snel glipt Lisa langs haar heen naar Kito.

'Maar niet zo lief als Summer en Kito', zegt Lisa.

Kito hinnikt alsof hij het er helemaal mee eens is.

Terwijl Lisa Kito een omhelzing geeft, denkt ze weer aan haar laarzen. Merel zal wel gieren van het lachen als ze haar met paardrijlaarzen aan ziet aankomen.